

OVERGAVE AAN GOD

Zorg voor de aarde, betrokkenheid op de medemens en leven in eenvoud, dat zijn drie eigenschappen van de franciscaanse spiritualiteit die ik kan begrijpen. Eigenschappen ook, waar ik – met al mijn onvolkomenheden natuurlijk – naar kan leven. Maar Franciscus leefde nog iets anders voor. Iets waar ik mijn vinger nog niet op heb kunnen leggen.

Hoe laat ik me leiden door God? Dat is een vraag waarop ik maar geen antwoord kan vinden. Nu moet ik zeggen dat ik niet iedere dag zoals Franciscus in gebed verzonken ben, wachtend op Zijn sturing. Dat zou natuurlijk een goede eerste stap zijn, maar ik ben rationeel aangelegd en weet dat Hij zich kenbaar maakt door zich in het leven te laten zien. Bijvoorbeeld door op het juiste moment bepaalde mensen bij je te brengen, of juist bij je weg te halen. Die overtuiging is er. De bereidheid naar Zijn tekenen te luisteren ook. Graag zelfs.

Waar ik moeite mee heb, is het interpreteren van die tekenen. Daarvoor kijk ik graag naar Franciscus, die daarin een meester was. De verhalen over Gods boodschap aan hem in San Damiano laten geen twijfel. Het antwoord op Franciscus' vraag kwam helder en duidelijk: 'Ga en herstel mijn huis'. Hoe dat precies vorm zou moeten krijgen wist hij toen nog niet, maar hij begon alvast met dat kleine kerkje daar. Later wist hij niet hoe hij en zijn eerste broeders moesten leven. Ook daarop kwam het antwoord luid en duidelijk in de tekst van het Evangelie.

Gods wegen echter zijn ondoorgrondelijk. Het verhaal over Franciscus en zijn broeders die zich weg laten sturen uit Rivortorto (1Cel 42-44) vind ik een van de moeilijkste verhalen om te begrijpen. Er bekruipt mij dan altijd een gevoel

van onrecht. Waarom mogen die arme broeders niet gewoon droog in de stal blijven? Waarom moeten ze van het ene op het andere moment opeens wegwezen? Ik vraag me dan af: “Hoe kan ik nu weten of iets een teken van de Heer is om mijn spullen te pakken, of dat hij me test op mijn standvastigheid?”

Clara schrijft toch niet voor niets: ‘Houd je houvast vast.’ “Hoe kun je standvastig leven, als je steeds met alle winden mee waait?” denk ik dan. Franciscus laat dat zien. Er is vertrouwen voor nodig. Rotsvast vertrouwen in God. Zoveel vertrouwen dat je niets meer ziet dan Gods sturing in alles om je heen. Een opoffering van het eigen ego daarin vormt het hoogtepunt. Niet mijn wil geschiede, maar uw wil geschiede.

Thomas Hontelez (FB)

